

Sygn. akt VII U 4592/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan-Karasińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 listopada 2020 r. w Warszawie

sprawy K. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego

na skutek odwołania K. S. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 5 września 2019 r., numer (...)

1. oddala odwołanie;

2. zasądza od odwołującej się K. S. (1) na rzecz organu rentowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. kwotę 180 zł (słownie: sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 4592/19

UZASADNIENIE

K. S. (1) w dniu 14 października 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 września 2019 r., znak: (...) stwierdzającej, że od dnia 1 marca 2018 r. podlega ustawodawstwu polskiemu.

Ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, iż w okresie od dnia 01.03.2018r. podlegała ustawodawstwu niemieckiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi rentownemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie:

- art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 poprzez przyjęcie, iż charakter wykonywanej przez nią pracy najemnej ma wymiar marginalny, podczas gdy ani Organ rentowy ani niemiecka instytucja nie poczyniła stosownych ustaleń w tym zakresie, podczas gdy w rzeczywistości wymiar czasu pracy najemnej w stosunku do prowadzonej działalności gospodarczej w przypadku wnioskodawczym przekracza przewidziane „przepisem” 5%,

- w art. 16 ust. 2 i 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.U.E.L.2009.284.1.) przez zaniechanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych niezwłocznego określenia ustawodawstwa właściwego zgodnie z uzyskaną informacją, a zamiast tego wszczęcie postępowania wyjaśniającego, a także zupełne pominięcie ustalenia kwestii, czy praca świadczona przez wnioskodawczynię miała marginalny charakter,

- art. 477¹¹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt. 5 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, a mianowicie niezawiadomienie o postępowaniu pracodawcy odwołującej się jako zainteresowanego, co skutkowało pozbawieniem tego podmiotu możliwości obrony swoich prawa w toku niniejszego postępowania.

W uzasadnieniu odwołania odwołująca wskazywała, że Zgodnie z art. 13 ust.3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 osoba, która wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni od dnia 1 marca 2018 r. wykonuje pracę najemną na terytorium Niemiec i z tego tytułu została też zgłoszona do ubezpieczenia społecznego w tym Państwie. Bezsprzecznym również był fakt, że wnioskodawczyni ma zarejestrowaną działalność gospodarczą w Polsce. Stąd też w pełni zgodzić się należy ze stanowiskiem wnioskodawczyni, że w okolicznościach niniejszej sprawy do rozstrzygnięcia któremu z ustawodawstw winna podlegać, tj. polskiemu czy niemieckiemu, należy stosować art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004, który w pełni odpowiada swą hipotezą przedstawionemu powyżej stanowi faktycznemu. Podkreślenia przy tym wymaga, że chodzi tutaj wyłącznie o pierwszą część tego przepisu, tj. do słowa „lub”, a nie dalszej jego części która dotyczy zgoła odmiennej sytuacji, w której praca najemna lub też praca na własny rachunek jest wykonywana jednocześnie w dwóch lub więcej Państwach Członkowskich. Zgodnie zatem z mającą zastosowanie w niniejszej sprawie pierwszą częścią art. 13 ust. 3 w.w. rozporządzenia, osoba która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich, podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje pracę najemną. Treść tego przepisu jest jasna i nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. W sposób jednoznaczny wynika z niego, że daje on pierwszeństwo ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego, w którym ubezpieczona wykonuje pracę najemną, a zatem w przedmiotowej sprawie ustawodawstwu niemieckiemu. Organ rentowy nie mógł więc inaczej postąpić, jak tylko po otrzymaniu wniosku o ustalenie właściwego ustawodawstwa, przypisać wnioskodawczyni właściwe ustawodawstwo niemieckie, czego jednak nie uczynił.

Ponadto ubezpieczona wskazywała, że Organ rentowy nie jest więc władny do podejmowania samodzielnej decyzji na podstawie swoich subiektywnych przekonań, co do pracy wnioskodawcy świadczonej na terenie Niemiec. Taka sytuacja powoduje konieczność podjęcia korespondencji z niemieckim Organem w celu ustalenia szczegółów pracy K. S. (1) oraz jej statusu ubezpieczeniowego na terenie Niemiec. Organ nie podjął działań w tym zakresie, a więc zupełnie zaniechał przeprowadzenia procedury opisanej w Rozporządzeniu wykonawczym.

Nie ulega zdaniem odwołującej wątpliwości, iż przedłożyła ona wszystkie niezbędne dowody świadczące o wykonywaniu pracy na terenie Niemiec. Wskazała, że przedłożyła umowę o pracę oraz potwierdzenia otrzymywania wynagrodzenia, listę obecności, co bezsprzecznie wskazywało, iż wykonuje pracę na rzecz niemieckiego pracodawcy i w tych okolicznościach winna podlegać niemieckiemu ustawodawstwu. Złożyła też przed Organem pisemne wyjaśnienia, w których opisała rodzaj pracy, kwestię dojazdów i ponoszonych z tego tytułu kosztów. Przedłożyła na tę okoliczność stosowne dokumenty, które bezsprzecznie potwierdzały rzeczywiste świadczenie pracy.

Zarzuciła organowi, iż w decyzji nie przywołał jako dokumentu choćby protokołu z kontroli, która, jej zdaniem, powinna odbyć się w miejscu świadczenia pracy na terenie Niemiec, a która mogłaby wskazać jakie były jej wyniki,

i czy rzeczywiście pojawia się jakakolwiek niepewność, co do rzekomej marginalności pracy świadczonej przez ubezpieczoną.

Odwołująca wskazywała także, że praca na terenie Niemiec nie powinna być kwalifikowana jako praca o charakterze marginalnym. Jeżeli bowiem w Polsce przeciętnie miesięcznie pracuje się 160 godzin, a wnioskodawczym na terenie Niemiec pracuje 40 godzin miesięcznie, to stanowi to ok 6,25 % regularnego czasu pracy. Skoro „Praktyczny przewodnik...” mówi o tym, że praca marginalna to praca, która zajmuje mniej niż 5% regularnego czasu pracy. Nadto biorąc pod uwagę wysokość najniższego wynagrodzenia, które w 2018 roku w Polsce wynosiło 2.100 zł brutto, tj. 1.530 zł netto, wynagrodzenie wnioskodawczynie (przy średnim kursie euro 4.28 zł) wynosiło 378,35 zł, a zatem stanowi 24,72% wynagrodzenia osiąganego w Polsce. Trudno zatem w takich okolicznościach uznać pracę wnioskodawczynie za pracę marginalną.

Odwołująca podnosiła również, że zgodnie z art. 61 § 4 k.p.a. organ rentowy winien dokonać zawiadomienia spółki (...) będącej pracodawcą ubezpieczonej o toczącym się postępowaniu z uwagi na fakt ewentualnego respektowania przez spółkę decyzji wydanych w przedmiotowym postępowaniu. Istotnym w ocenie odwołującej jest również, iż postępowanie o ustalenie właściwego ustawodawstwa dla pracownika bezpośrednio dotyczy nie tylko pracownika, ale i pracodawcy, który odprowadza składki na ubezpieczenie społeczne przez co jest bezpośrednio zainteresowany jego wynikiem. Odwołująca zaznaczyła też, iż to niemiecki pracodawca posiada kluczowe dokumenty związane z wykonywaniem przez pracownika na terenie Niemiec, w których posiadaniu nie jest wnioskodawczynie. Tym samym udział niemieckiej spółki w przedmiotowym postępowaniu zdecydowanie usprawni przebieg procedury jak również umożliwi ochronę interesów podmiotu zagranicznego.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania z od w/w decyzji organu rentowego na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., zasądzenie od Odwołującej na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zwrotu kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazywał na bezzasadność zarzutu naruszenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przepisów cywilnego w zakresie niezawiadomienia o postępowaniu pracodawcy Odwołującej. Organ rentowy wskazał, iż prowadzi postępowanie w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, a nie Kodeksu postępowania cywilnego i w związku z tym wydając zaskarżoną decyzję nie mógł naruszyć przepisów k.p.c. Jednakże w treści uzasadnienia odwołania K. S. (1) powołała się na regulacje zawartą w przepisie art. 61 § 4 k.p.a. zgodnie, z którym o wszczęciu postępowania z urzędu lub na żądanie jednej ze stron należy zawiadomić wszystkie osoby będące stronami w sprawie. Aby właściwie zinterpretować przywołany przepis procedury administracyjnej należy odnieść się do definicji strony zawartej w art. 28 Kodeksu postępowania administracyjnego. Wskazany przepis stanowi, iż stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Przedmiotowe postępowanie zostało zainicjowane wnioskiem K. S. (1) i dotyczyło ustalenia właściwego ustawodawstwa, jakim podlega wnioskodawczym od 1 marca 2018 r. Niniejsza sprawa nie wpływa bezpośrednio na sferę prawną niemieckiego pracodawcy K. S. (1) i nie dotyczy jego interesu prawnego lub obowiązku. Wynik przedmiotowego postępowania nie wpływa na sytuację prawną M. S. (1), zatem nie jest on stroną tego postępowania.

Organ rentowy wskazywał, w omawianej sprawie zastosowanie znajdują regulacji unijnych zawartych w:

- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE. L z 2009 r., 284.1, ze zm. - dalej jako rozporządzenie wykonawcze);
- rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. (Dz. Urz. UE L. z 2004 r. 166.1 ze zm. - dalej jako rozporządzenie podstawowe).

Zgodnie z przywołanymi powyżej regulacjami koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich UE opiera się na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii podlegają systemowi

zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia podstawowego). W okolicznościach przedmiotowej sprawy zasadą, która mogła mieć zastosowanie przy wyborze jednego z dwóch ustawodawstw z zakresu zabezpieczenia społecznego, jest zasada koordynacji określona w art. 13 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim; lub

b) jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania:

(i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub

(ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub

(iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub

(iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania. Natomiast stosownie do art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną, zgodnie z przepisami ust. 1. W celu zastosowania wskazanej zasady regulacje unijne określają procedurę postępowania wyznaczonych instytucji ubezpieczeniowych zainteresowanych państw członkowskich. Procedurę tę określa art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Zgodnie z art. 16 ust. 2 i 3 ww. rozporządzenia wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu. Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii.

Organ rentowy wskazywał, iż wbrew zarzutowi naruszenia przez organ rentowy art. 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego, ZUS zastosował procedurę opisaną w ww. przepisach rozporządzenia wykonawczego. Pismem z dnia 7 czerwca 2019 r. ZUS II Oddział w W. poinformował niemiecką instytucję zabezpieczenia społecznego Deutsche Rentenversicherung Bund o tymczasowym ustaleniu ustawodawstwa polskiego dla K. S. (1) od 1 marca 2018 r. Niemiecka instytucja zabezpieczenia społecznego nie zakwestionowała stanowiska polskiego organu rentowego, zatem stało się ono ostateczne. O wskazanej procedurze Odwołująca została poinformowana pismem z 13 maja 2019 r., które odebrała 22 maja 2019 r.

Z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowany został objęty ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim. Wprawdzie odbywa się to z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia podstawowego zawierającego normy kolizyjne, ale nie oznacza to, że zainteresowany może w oparciu o nie kwestionować przed organem jednego państwa członkowskiego (miejsca zamieszkania) wspólne porozumienie, a właściwie weryfikować stanowisko zajęte przez drugie państwo członkowskie (miejsca wykonywania pracy najemnej) o nieistnieniu w tym państwie ważnego tytułu ubezpieczenia, żądając ustalenia wybranego przez siebie ustawodawstwa. Temu bowiem służy inna instytucja koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a mianowicie ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie zainteresowanego do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1, a wówczas ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego (tak m.in. Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie w wyroku z dnia 11 czerwca 2019 r. sygn. akt VIIIU 815/18).

Organ wskazywał, iż K. S. (1) wnioskuje o stwierdzenie, że podlega ustawodawstwu niemieckiemu, a więc to instytucje tego kraju powinny wystawić stosowny dokument. ZUS nie może dokonać oceny stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim. W ocenie organu rentowego samo zawarcie umowy o pracę na terenie Niemiec, czy wykonywanie pracy o charakterze marginalnym, nie skutkuje przyjęciem stanowiska, że w sprawie ma zastosowanie niemieckie ustawodawstwo z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Ponadto organ rentowy podnosił, iż praca K. S. (1) świadczona w Niemczech, to praca o charakterze marginalnym. Z załączonej do wniosku Ubezpieczonej z dnia 18 kwietnia 2018 r. umowy zatrudnienia zawartej pomiędzy (...) i K. S. (1) wynika, że pracobiorca otrzymuje miesięczne wynagrodzenie brutto w wysokości 88,40 € (§ 4 umowy), a regularny miesięczny czas pracy wynosi aktualnie 10 godzin (§ 5 umowy). Powyższe znajduje odzwierciedlenie w wysokości obowiązującej w 2018 r. w Niemczech wysokości płacy minimalnej, która wynosiła 8,84 €, zatem przy przepracowaniu 10 godzin w miesiącu pracownik otrzymywał 88,40 €. K. S. (1) twierdzi, że pracowała 40 godzin miesięcznie i otrzymywała wynagrodzenie w wysokości 378,35 zł, jednak nie wynika to z materiału dowodowego przez nią przedstawionego. Z potwierdzeń przelewów wynagrodzenia dokonanych w kwietniu i maju 2018 r. wynika, że odwołująca otrzymała odpowiednio 211,00 zł wynagrodzenia w kwietniu i 202,00 zł wynagrodzenia w maju. Lista obecności za marzec 2018 r. jest niewiarygodnym dowodem, gdyż z jednej strony wskazuje, że 3, 6, 17 i 30 marca 2018 r. K. S. (1) pracowała po 10 godzin, ale jako zsumowanie całego czasu pracy też podano 10 godzin i wynagrodzenie należne to 88,40 € czyli takie jak za przepracowanych 10 godzin. Ze złożonej przez odwołującą w Urzędzie Skarbowym informacji PIT-ZG o dochodzie uzyskanym za granicą za rok 2018 r. wynika, że dochód osiągnięty przez K. S. (1) w Niemczech w 2018 r. to 1 825,60 zł czyli średnio 182,56 zł miesięcznie (przy założeniu, że odwołująca pracowała od 1 marca 2018 r., tj. 10 miesięcy). Zatem przedstawione przez K. S. (1) w odwołaniu wyliczenia dotyczące wysokości wynagrodzenia i procentowego odniesienia tego wynagrodzenia do wysokości minimalnego wynagrodzenia są błędne, praca świadczona przez K. S. (1) na rzecz M. S. (1) jak najbardziej miała charakter marginalny.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. S. (1) od 1 lipca 2011 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą (Informacja z CEiDG k. 3 a.r.). W dniu 23 kwietnia 2018 r. skierowała do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wnioszek o ustalenie właściwego ustawodawstwa w związku z zatrudnieniem na terenie Niemiec w związku z zawarciem umowy o pracę z firmą (...) z siedzibą w (...), (...) G. od dnia 1 marca 2018 r. Do wniosku dołączyła kserokopię umowy o pracę zawartą z (...) oraz Informację z CEiDG (wniosek z dnia 23 kwietnia 2018 r. wraz załącznikami k. 3-8 a.r.).

K. S. (1) 28 lutego 2018r. zawarła z firmą (...) z siedzibą w (...), (...) G., umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 1 marca 2018 r. w wymiarze 10 godzin miesięcznie, na stanowisku przedstawiciela handlowego, wynagrodzenie określono na 8,84€ za godzinę. Odwołująca otrzymała w dniu 18 kwietnia 2018 r. wynagrodzenie przelewem bankowym w wysokości 211 zł, zaś w dniu 21 maja 2018 r. w kwocie 202 zł. W 2018 r. osiągnęła przychód w wysokości

40.190,28 zł, dochód wyniósł 19.613,95 zł w tym dochód osiągnięty za granicą 1825,60 zł (kopia umowy o pracę z dnia 28 lutego 2018 r. – k. 4-7 a.s., potwierdzenia przelewów k. 15-16 a.r. deklaracje k. 56-57 a.r.).

Pismem z dnia 17 maja 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wystąpił do Deutsche Rentenversicherung Bund o wypełnienie formularza E001 dla K. S. (1). W dniu 16 sierpnia 2018r. ponaglił o udzielenie odpowiedzi na pismo z dnia 27 maja 2018r. (pismo z dnia 17 maja 2018 r. k. 9-11 a.r. pismo z dnia 16 sierpnia 2018 r.)

W odpowiedzi na powyższe pisma Deutsche Rentenversicherung Bund w dniu 10 września 2018 r. wskazał, że według dostępnych informacji osoba ubezpieczona jest zatrudniona przez pracodawcę M. S. (1) od 1 marca 2018 r. Zatrudnienie zostało zarejestrowane w systemie ubezpieczeń społecznych. Obecnie nie ma możliwości potwierdzenia opłaca składek na ubezpieczenie społeczne: deklaracja jest składana po zakończeniu roku lub po zakończeniu zatrudnienia (pismo z dnia 10 września 2018 r. wraz z tłumaczeniem przysięgłym k. 29-31 a.r.)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. pismem z dnia 18 maja 2018 r. wezwał ubezpieczoną do złożenia dodatkowych wyjaśnień i dokumentów odnośnie okoliczności powzięcia informacji przez ubezpieczoną o możliwości zatrudnienia w Niemczech, okoliczności zatrudnienia a także posiadania przez nią konta w banku w Niemczech i sposobu otrzymywania wynagrodzenia za pracę, adresy świadczenia pracy w Niemczech schematy wykonywanej pracy, oraz wskazania na czym polega praca wykonywana na terenie Niemiec, określenie czasu pracy w ramach zawartej umowy, przychodu, miejsca zamieszkania podczas pobytu w Niemczech, dowodów podróży pomiędzy Polską a Niemcami, wskazania przez kogo prowadzona jest działalność gospodarcza w Polsce podczas gdy ubezpieczona przebywa na terenie Niemiec, wskazania numeru ubezpieczenia w Niemczech.

(pismo z dnia 18 maja 2018 r. – k. 13 a.s.).

W odpowiedzi na powyższe pismo, w dniu 29 maja 2018r. K. S. (1) oświadczyła, że do zakresu jej obowiązków pracowniczych należy wykonywanie pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego oraz promotora usług i produktów świadczonych. Wskazała, iż wymiar czasu pracy jest określony na 40 godzin miesięcznie z zaznaczeniem nierównomiernego czasu pracy. Miejscem wykonywania pracy są Niemcy. Koszty związane z dojazdem do miejsca pracy jak i powrotu czy zakwaterowania na terenie Niemiec ponosi pracodawca. Wynagrodzenie za świadczoną pracę wynosi 88,40 euro(pismo z dnia 29 maja 2018 r. wraz z listą obecności za marzec 2018, kopią umowy oraz przelewami wynagrodzenia za pracę z marca i kwietnia 2018 r. k. 15-22 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. pismem z dnia 20 czerwca 2018 r. poinformował K. S. (1), że na podstawie art. 36 k.p.a. w zw. z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi z uwagi na konieczność oczekiwania na niezbędne dokumenty oraz informacje od niemieckiej instytucji zabezpieczenia społecznego (pismo ZUS z dnia 20 czerwca 2018 r. – k. 24 a.r.).

W dniu 5 listopada 2018 r. organ rentowy poinformował ubezpieczoną, iż na podstawie art. 61 i art. 50 § 1 kpa w zw. Z art. 123 ustawy o z dnia 13 października 1998r. o sus prowadzi z urzędu postępowanie w sprawie ustalenia wobec niej ustawodawstwa właściwego zgodnie z Rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania Rozporządzenia nr 883/2004 (Dz.Urz. UE nr L 284 z 20.10.2009, str.1, ze zm.) w związku z zawiadomieniem o podjęciu pracy na rzecz pracodawcy niemieckiego od dnia 1 marca 2018r. Jednocześnie w związku ze stwierdzonymi nieścisłościami została wezwana do złożenia dodatkowych wyjaśnień co do rzeczywistego czasu pracy oraz wynagrodzenia (pismo z dnia 5 listopada 2018 r. k. 33 a.r.).

W odpowiedzi na pismo odwołująca wskazała, iż świadczy pracę na terenie Niemiec w wymiarze 40 godzin miesięcznie. Wskazane w umowie wynagrodzenie dotyczy 40 godzin pracy miesięcznie. Ponadto odwołująca wskazywała, iż nie jest możliwe podanie adresu wykonywania pracy ponieważ z uwagi na jej specyfikę przebywała w różnych miejscach, oddalonych od siedziby pracodawcy. Odwołująca wskazywała także, iż do zakresu jej obowiązków należy analiza rynku, sporządzanie oraz wdrażanie działań marketingowych, działania zmierzające do pozyskania nowych klientów, prezentację ofert produktu, dbanie o budowanie i utrzymanie więzi z istniejącymi kontrahentami firmy, utrzymywanie z nimi dobrych relacji, prowadzenie rozmów handlowych z klientami biznesowymi, sporządzanie raportów z przebiegu

wykonywanej pracy. Odwołująca wskazała także, iż nie posiada na terenie Niemiec adresu zamieszkania, bowiem każdorazowo po wykonanej pracy wraca do Polski i nie ma konieczności wynajmowania mieszkania czy pokoju (pismo z dnia 14 listopada 2018 r. k. 35 a.r.)

Pismem z dnia 10 grudnia 2018r. organ rentowy wystąpił ponownie do Deutsche Rentenversicherung Bund o udzielenie informacji czy K. S. (1) faktycznie wykonuje pracę najemną na obszarze Niemiec u pracodawcy (...), albowiem przysłała ona zawiadomienie o zatrudnieniu w wymiarze czasu pracy 40 godzin miesięcznie, przy czym w Polsce ubezpieczona prowadzi działalność gospodarczą. Organ rentowy zwrócił się ponadto o udzielenie informacji czy od 1 marca 2018 r. ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych w niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej, czy została objęta ubezpieczeniem społecznym oraz czy za wskazany okres opłacane były za nią składki na to ubezpieczenia, a także czy dla ubezpieczonej został poświadczony formularz A1 przez niemiecką instytucję ubezpieczeniową. Organ rentowy w dniu 28 lutego 2019 r. ponaglił o udzielenie odpowiedzi na pismo z dnia 10 grudnia 2018 r. (pismo z dnia 10 grudnia 2018 r. k. 37 a.s., pismo z dnia 28 lutego 2019 r. k. 44 a.r.).

W odpowiedzi na powyższe pismo Deutsche Rentenversicherung Bund wskazał, iż pracodawca M. S. (1) potwierdził zatrudnienie w niewielkim wymiarze czasu pracy dla osoby ubezpieczonej w okresie od 1 marca 2018 r. do 31 grudnia 2018 r. (pismo z dnia 25 marca 2019 r. wraz z tłumaczeniem przysięgłym k. 45-48 a.r.)

W dniu 13 maja 2019 r. nastąpiło wydanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. decyzji znak: (...), w której organ rentowy na podstawie art. 11 ust. 3a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stwierdził, że K. S. (1) tymczasowo podlega ustawodawstwu polskiemu od dnia 1 marca 2018 r. (decyzja ZUS z dnia 13 maja 2019r. k. 57 a.r.).

W dniu 7 czerwca 2019 r. ZUS II Oddział w W. powiadomił Deutsche Rentenversicherung Bund, iż na podstawie art. 16 ust. 2 zd. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, iż ustalił, z uwzględnieniem art. 11 ust. 3 lit a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, iż do zainteresowanej znajduje zastosowanie ustawodawstwo polskie w okresie od 1 marca 2018r. Jednocześnie wskazano, iż ustalenie to ma charakter tymczasowy i stanie się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, o ile ustawodawstwo nie zostanie ostatecznie określone na podstawie art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji nie poinformuje II Oddziału w W. przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (pismo z dnia 7 czerwca 2019 r. k. 60 a.r.)

W dniu 5 września 2019 r. ZUS II Oddział w W. wydał decyzję nr (...), w której na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1 i 2 z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. Z art. 11 ust. 3a Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego stwierdził, że K. S. (1) podlega ustawodawstwu polskiemu od dnia 1 marca 2018 r. (decyzja z dnia 5 września 2019 r. k. 61-63 a.r.)

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych dokumentów, które w zakresie, w jakim stały się podstawą ustalonych faktów, nie budziły zastrzeżeń i nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd pominął wnioski dowodowe zawarte w odwołaniu i dalszych pismach w zakresie wezwania do udziału w sprawie pracodawcy, zobowiązania organu rentowego do przedłożenia protokołu z kontroli przeprowadzonej u niemieckiego pracodawcy, zobowiązania organu rentowego do przedstawienia wyliczenia na podstawie którego praca wnioskodawczyni uznana została przez organ niemiecki za marginalną ponieważ wnioski te zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania, dowody te nie miały znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. (1) jako niezasadne, podlegało oddaleniu.

Spór w rozpatrywanej sprawie koncentrował się wokół kwestii ustalenia właściwego ustawodawstwa dla K. S. (1) od dnia 1 marca 2018 r.

Na wstępie, z uwagi na charakter wydanej przez organ rentowy decyzji, wskazać należy, iż niedopuszczalne było samodzielne czynienie, przez Sąd Okręgowy, działający jako polski sąd krajowy, ustaleń dotyczących tego czy K. S. (1) wykonywała, w jakim zakresie, czy też nie wykonywała pracy najemnej na terenie Niemiec. Stąd też Sąd uznał, że wnioski dowodowe odwołującej mają marginalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a udział w charakterze strony zainteresowanej firmy (...) należy uznać za bezprzedmiotowy.

Rozstrzygnięcie tego sporu wymagało uwzględnienia przede wszystkim regulacji unijnych zawartych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. dotyczącym wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE. L 284 z 2009r., s. 1, ze zm. – dalej jako rozporządzenie nr 987/2009 lub rozporządzenie wykonawcze) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. (Dz. Urz. UE L. z 2004r. 166.1 ze zm. – dalej jako rozporządzenie nr 883/2004 lub jako rozporządzenie podstawowe). W świetle tych regulacji koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Unii Europejskiej opiera się na zasadzie, że osoby przemieszczające się na terytorium Unii Europejskiej podlegają systemowi zabezpieczenia społecznego tylko jednego państwa członkowskiego (art. 11 rozporządzenia nr 883/2004). W okolicznościach przedmiotowej sprawy zasadą, która mogła mieć zastosowanie przy wyborze jednego z dwóch ustawodawstw z zakresu zabezpieczenia społecznego, jest zasada koordynacji określona w art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004. Zgodnie z tym przepisem osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub więcej państwach członkowskich, podlega:

a. ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli wykonuje znaczną część pracy w tym państwie członkowskim lub

b. jeżeli nie wykonuje znacznej części pracy w państwie członkowskim, w którym ma miejsce zamieszkania: (i) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, jeżeli jest zatrudniona przez jedno przedsiębiorstwo lub jednego pracodawcę; lub (ii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstw lub pracodawców, jeżeli jest zatrudniona przez co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub co najmniej dwóch pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się tylko w jednym państwie członkowskim; lub (iii) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorstwa lub pracodawcy, innego niż państwo członkowskie jej zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, których siedziba lub miejsce wykonywania działalności znajduje się w dwóch państwach członkowskich, z których jedno jest państwem członkowskim jej zamieszkania; lub (iv) ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jeżeli jest zatrudniona przez dwa lub więcej przedsiębiorstw lub dwóch lub więcej pracodawców, a co najmniej dwa z tych przedsiębiorstw lub dwóch z tych pracodawców mają siedzibę lub miejsce wykonywania działalności w różnych państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie miejsca zamieszkania.

Zgodnie z art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną, zgodnie z przepisami ust. 1.

W celu zastosowania wskazanej zasady regulacje unijne określają procedurę postępowania wyznaczonych instytucji ubezpieczeniowych zainteresowanych państw członkowskich. Procedurę tę określa art. 16 rozporządzenia nr

987/2009. Dla ustalenia kompetencji organu rentowego oraz sądów polskich w zakresie ustalenia istnienia tytułu podlegania ubezpieczeniom w innym państwie członkowskim, odpowiednio możliwości zastosowania art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 przy ustalaniu ustawodawstwa właściwego dla ubezpieczonego mającego miejsce zamieszkania w Polsce oraz zastosowania poszczególnych etapów procedury opisanej w art. 16 rozporządzenia nr 987/2009, istotne znaczenie ma stanowisko przyjęte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013r. (II UK 333/12, OSNP 2014/3/47). Sąd Najwyższy stwierdził, że nie jest dopuszczalna ocena stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim przez instytucję miejsca zamieszkania osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa, ponieważ stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia nr 883/2004 dokonują organy właściwe do stosowania tego prawa. Oznacza to, że polski organ rentowy (jako instytucja właściwa według miejsca zamieszkania wnioskodawcy) nie ma kompetencji do oceny spełnienia warunków objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniem społecznym w innym państwie członkowskim z tytułu wykonywania tam pracy najemnej. Z powyższego wynika, że do organu rentowego, jak również do sądu polskiego, należy przede wszystkim ustalenie, czy osoba uprawniona podlega ubezpieczeniu społecznemu w danym państwie członkowskim, a nie ustalenie, czy ważnym jest stosunek prawny będący podstawą objęcia jej ubezpieczeniem społecznym w tym państwie. Jeżeli organ rentowy poweźmie wątpliwości, co do ważności stosunku prawnego będącego podstawą objęcia tytułem ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim w ramach postępowania w przedmiocie ustalenia ustawodawstwa właściwego, to nie może samodzielnie przesądzać tej kwestii (por. K. Ślebzak, Podleganie ubezpieczeniu społecznemu w przypadku jednoczesnego wykonywania pracy i prowadzenia działalności gospodarczej na terytorium przynajmniej dwóch państw członkowskich UE, Praca i Zabezpieczenie Społeczne 2013 nr 11, s. 33). Ostateczną decyzję wydaje instytucja ubezpieczenia społecznego kraju, w którym złożono wniosek o ustalenie właściwego ustawodawstwa. W rozpatrywanej sprawie jest to Zakład Ubezpieczeń Społecznych, do którego K. S. (1) skierowała wniosek z dnia 23 kwietnia 2018 r. o ustalenie właściwego ustawodawstwa w związku z zatrudnieniem na terenie Niemiec w firmie (...) od dnia 1 marca 2018 r. Organ rentowy powziął wątpliwości co do faktycznego świadczenia pracy przez ubezpieczoną na terenie Niemiec u w/w pracodawcy, wobec rozbieżności w zakresie wymiaru czasu pracy wskazywanym przez ubezpieczoną jako 40 godzin miesięcznie, a wynikającym z umowy o pracę 10 godzin miesięcznie. Pismem z dnia 25 marca 2019 r. Deutsche Rentenversicherung Bund poinformował organ rentowy, iż pracodawca M. S. (1) potwierdził zatrudnienie ubezpieczonej od dnia 1 marca do 31 grudnia 2018 r. w niewielkim wymiarze czasu pracy

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego nie wynika, aby ubezpieczonej został wydany dokument E101 oraz formularz A1, a odwołująca nie przedłożyła ww. dokumentów w toku postępowania.

Z punktu widzenia ustalenia ustawodawstwa w trybie art. 16 rozporządzenia wykonawczego istotne jest, aby w jego wyniku zainteresowana została objęta ubezpieczeniem tylko w jednym państwie członkowskim. Wprawdzie odbywa się to z uwzględnieniem przepisów rozporządzenia podstawowego zawierającego normy kolizyjne, ale nie oznacza to, że zainteresowana może w oparciu o nie kwestionować przed organem jednego państwa członkowskiego (miejsca zamieszkania) wspólne porozumienie, a właściwie weryfikować stanowisko zajęte przez drugie państwo członkowskie (miejsca wykonywania pracy najemnej) o nieistnieniu w tym państwie ważnego tytułu ubezpieczenia, żądając ustalenia wybranego przez siebie ustawodawstwa. Temu bowiem służy inna instytucja koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, a mianowicie ustanowione w art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego uprawnienie zainteresowanego do wystąpienia do instytucji danego państwa członkowskiego z wnioskiem o wydanie poświadczenia na formularzu A1, a wówczas ocena takiego żądania należy do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 lipca 2017r. III AUa 1740/16; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2016r., I UZ 22/16).

Sąd Okręgowy zważył, że odwołująca zwróciła się w z wnioskiem o ustalenie właściwego ustawodawstwa do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Polsce.

K. S. (1) domaga się stwierdzenia, że podlega ustawodawstwu niemieckiemu, a więc to instytucje tego kraju powinny wystawić stosowny dokument. W związku z tym ZUS nie może dokonać oceny stosunku prawnego stanowiącego tytuł

ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim. Takie uprawnienie nie przysługuje również polskiemu sądowi.

W rozpatrywanym przypadku nie budzi wątpliwości, że K. S. (1) nie przedstawiła zaświadczenia na formularzu A1, a domaga się ustalenia, że w jej przypadku stosuje się ustawodawstwo niemieckie. Takiego ustalenia nie dokonał organ rentowy niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej, która wezwana o udzielenie informacji czy dla ubezpieczonej został poświadczony formularz A1, nie nadesłała stosownego formularza i jednoznacznie wskazała, iż pracodawca potwierdził zatrudnienie o charakterze marginalnym.

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Zasada ta znajduje zastosowanie również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania ubezpieczonych od decyzji organów rentowych. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 czerwca 2013r. sygn. akt III AUa 132/13). W świetle powyższego to na odwołującej ciążył obowiązek wykazania, że podlegała ona ubezpieczeniom społecznym w Niemczech a jej zatrudnienie nie miało charakteru marginalnego, a wykazanie tej okoliczności sprowadzało się de facto do złożenia druku A1 lub innego alternatywnego dokumentu potwierdzającego podleganie ubezpieczeniom w państwie członkowskim. W niniejszej sprawie odwołująca zadaniu temu nie sprostała. Z kolei instytucja niemiecka w ogóle nie wypowiedziała się w sposób wiążący co do w/w kwestii stąd też, brak było podstaw do przyjęcia odmiennego założenia, a mianowicie, że w spornym okresie czasu ubezpieczona podlegała ustawodawstwu niemieckiemu z tytułu zawartej umowy o pracę.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie w trakcie postępowania toczącego się w sprawie podlegania przez K. S. (1) ubezpieczeniom społecznym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. ustalił, że odwołująca nie powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy najemnej w Niemczech, albowiem praca ta miała charakter marginalny, a nadto ubezpieczona prowadzi działalność gospodarczą na terytorium Polski. Z kolei instytucja niemiecka, pomimo otrzymania informacji o ustaleniu tymczasowego ustawodawstwa polskiego jako właściwego, w terminie dwóch miesięcy nie zajęła żadnego stanowiska. Nie wskazała też, aby właściwe było ustawodawstwo niemieckie, nie wystawiła również odwołującej wymaganego formularza A1. W związku z tym organ rentowy, a także Sąd Okręgowy, nie miał żadnych podstaw do tego, aby przyjąć, że właściwe dla K. S. (1) jest ustawodawstwo niemieckie, a nie polskie. W orzecznictwie wydaje się być bezsporne, że o tym czy dana aktywność, w tym przypadku stosunek pracy, powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10 i wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 r., I UK 84/11 i z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12 i z dnia 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15). Organ tego państwa uprawniony jest zatem w oparciu o przepisy tego kraju do materialnoprawnej oceny tego stosunku, w szczególności do oceny tego, czy rodzi on skutki w sferze ubezpieczeń, czy też np. z powodu pozorności, czy nieważności takowych skutków nie rodzi. W niniejszej sprawie na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie istniał żaden – wystawiony przez wyłącznie do tego uprawnioną instytucję niemiecką – dokument potwierdzający podleganie przez K. S. (1) w jakimkolwiek okresie, poczynając od dnia 1 marca 2018 r., niemieckim ubezpieczeniom społecznym.

Podsumowując, w sytuacji kiedy w rozpatrywanej sprawie uprawniony niemiecki organ nie wypowiedział się w kwestii podlegania odwołującej K. S. (1) w spornym okresie czasu ustawodawstwu niemieckiemu, próbując milcząco ustalone tymczasowo ustawodawstwo polskie - nie jest dopuszczalne przyjęcie ustawodawstwa niemieckiego przez organ polski. Trzeba przy tym zauważyć, że ewentualne uwzględnienie odwołania mogłoby polegać jedynie na zmianie decyzji poprzez wykluczenie ustawodawstwa polskiego, a wówczas doszłoby do naruszenia podstawowej zasady rozporządzenia nr:883/2004, a mianowicie odwołująca nie podlegałaby w spornym okresie czasu żadnemu ustawodawstwu, co oczywiście nie jest dopuszczalne. Jeżeli odwołująca podtrzymuje, że jej aktywność zawodowa w Niemczech uzasadniałaby objęcie ubezpieczeniem na terenie tego kraju z tytułu stosunku pracy - to jedyną drogą prawną jest ponowne wszczęcie stosownej procedury przed organem niemieckim, a pozytywny efekt takiej drogi może uzasadnić ewentualną i stosowną zmianą zaskarżonej decyzji polskiego organu w trybie wznowienia postępowania.

Na obecnym etapie brak jest podstaw do takiej zmiany, dlatego odwołanie jako bezzasadne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt 2 wyroku w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania, zasądając od odwołującego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. kwotę 180 złotych.

Zarządzenie: (...)

KM